

Úvod pro malé i velké

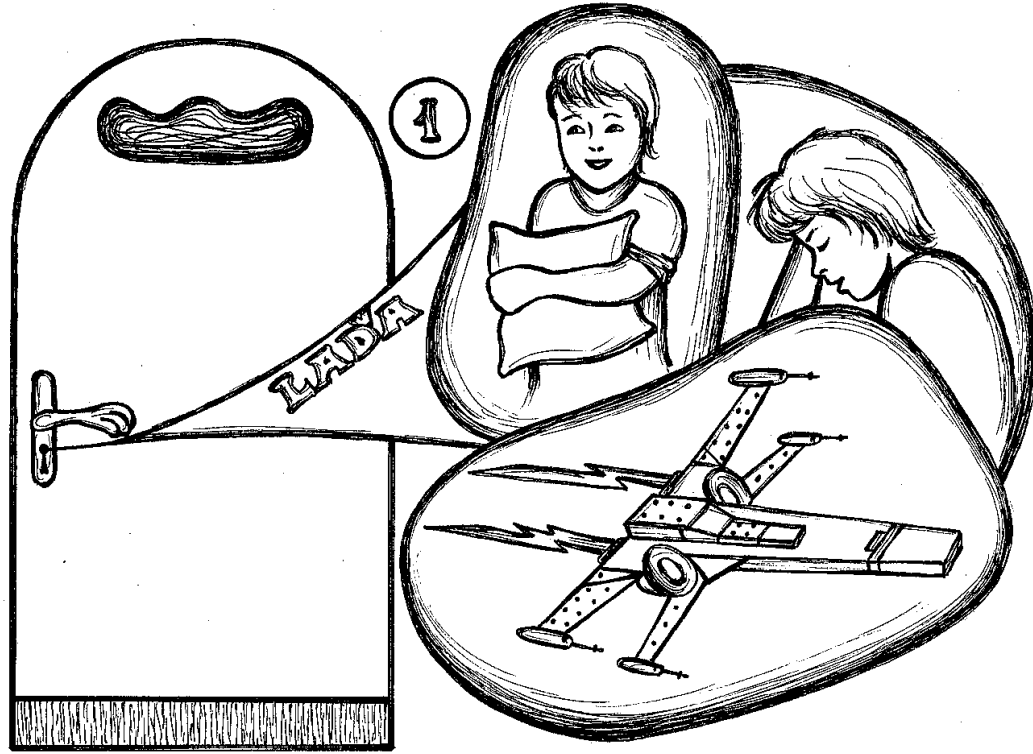
Na světě je tolik dveří! Za každými příběh. Většinou není jen jeden. Každý z lidí za těmi dveřmi má svůj. Různě se mezi sebou proplétají. Někdy se míjejí, když se nechtějí, nebo neumějí potkat. Pootevřením těch dveří můžeme zahlédnout kousek příběhu. Asi nikdo se neubrání stočit oči směrem ke dveřím, které se otevrou. Zvědavost mnohdy slídí i za zavřenými.

Potkáváme dveře různých tvarů a barev. Klíčové dírky velké i malé. Za nimi lidé právě takoví, jako jejich dveře a zámky. Nedobytní, někdy otevření, jiní nenápadní, kolikrát třeba okázalí, nebo přímo načančaní, taky nedbalí až lhostejní, či zas naopak úzkostlivě pečliví. Stačí se dívat, zaposlouchat a klíčové dírky začnou vyprávět.

Je tolik dveří. A ještě více příběhů. Mnohé se podobají. A všechny jsou zajímavé. I ty, které se na první pohled nemusí právě líbit. Vždycky nám něco prozradí o nás samotných.

Na světě je mnoho dveří, není nutné ani chodit daleko. Možná ty nejzajímavější příběhy jsou právě kdesi tady blízko.

Čti, poslouchej a dívej se

Lad'a

Byl jednou jeden kluk, co nerad chodil do školky. Možná se ti to stávalo taky. Marně mu doma slibovali pamlsky, či překvapeníčka v podobě hraček. Ráno to bylo pokaždé stejné. Nechal se obléknout, aby to ustarané mamince ještě víc ztížil, skoro i nakrmit.

Přijde pro mě babička po o?

Dnes ne, babička bude v práci.

Já nechci po spa!

Když pak mohl některý den jít s babičkou hned po poledním jídle domů, málem se zbláznil radostí. Jeli busíkem, po cestě pozorovali auta a hezky si povídali. V tu chvíli zapomněl, jak se mu ráno nechtělo vstávat.

Nemůžeš nás takhle ráno trápit. Nevím, co ti pořád vadí ve školce. Brzy půjdeš do školy. Potom se budeš muset chystat sám. Maminka si už s tebou vážně neví rady.

Babi, nakreslím ti nový model auta.

Ty mě vůbec neposloucháš, vidíš! Tak jo, kdo bude mít rychlejší auťák. Mám pro tebe nové fixky a spoustu papírů.

Děda zrovna chystal v kuchyni nějakou dobrotu. Vonělo to až do chodby. V pokojíčku ležela pěkná hromádka výkresů. Tohle všechno čekalo na něj, jako na vzácnou návštěvu.

Dneska nebudu spinkat. Zatvářil se rozhodně.

Chvilku si pohrajeme, něco smlsneš, pak se uvidí. Pohládila ho babička. Jestli chceš pohádku, tak si na chvilku zalezeš odpočinout.

Možná usneš, možná ne. Však víš, že mám pohádky pro tebe na přání vždycky připravené. O čem si povíme dnes? O kámoších, o autech, o nějakých jiných hračkách?

Babi, já bych tě ve školce chtěl mít jako paní učitelku.

To by bylo fajn! Nebo bych se třeba zmenšila na malého kluka a hrála bych si s tebou.

Jéééé! Radostně vypískl kluk. Ty si umíš se mnou hrát s autama jako kámoš. Líp! S tebou se nehádám o hračky.

To bude nejspíš tím, že jsem měla o málo staršího bratříčka. Naše hraní bylo společné. Klukovské.

S autama?

I s autama. Těmi jsme závodili na zahradě u babičky. A na plastelínové indiány, které měl bratříček. A kovboje, ti byli moji. Museli většinou v bitvě prohrát s indiány.

A do školky jste chodili?

Chodili. I tam si se mnou hrál bráška. Některé děti šišlaly, tak mi říkaly Laďa. Ostatní, co uměli říct N, nešišlali, mi říkali stejně. Byli na to zvyklí.

Babi, povídej mi o Laďovi!

Dobře, zavři oči a poslouchej: Byl jednou jeden Laďa. Jezdil k babičce na vesnici s maminkou a tatínkem. Moc se tam pokaždé těšil. Děti si tam uměly hezky hrát. Proháněly se po hřišti, brouzdaly v potoce a stavěly z kamínků hráze. Laďa dokázal jako jediný z papíru poskládat parník, tak ho udělal pro každého. V přehrazeném jezírku potom pluly parníky i s posádkou. Drobné kamínky se houpaly na plavidlech. Komu se převrátili námořníci do potoka, honem vylovil loď. Snažil se ji zase postavit na hladinu. Dokud nebyl parníček načisto rozmočený.

Babička povídala a povídala. Za chvilku viděla, že kluk tvrdě usnul. Polední spánek si proto vychutnala taky, stulila se hned vedle něj.

Tam kde babička skončila, tam pokračoval klukův sen: Najednou byl ve škole. Ve třídě seděl v lavici vedle Ladi a něco zapisoval do sešitu.

Paní učitelka právě vysvětlovala, jak je důležité být předškolák. Je to taková vaše malá práce, učíte se hraním. Ve škole na prvním stupni už je ta práce trošku větší, dostáváte úkoly, se kterými vám pomáháme spolu s rodiči. Druhý stupeň znamená, že už něco umíte. S úkoly si většinou poradíte sami. Začínáte se chystat na dospělácké povolání. Střední škola už není pro každého. Pokud však jste pilní a šikovní, můžete studovat dokonce i vysokou školu.

Lad'o, čím chceš jednou být? Přerušil kluk Lad'ovo soustředění. Seděli teď už o přestávce na lavici s očima přilepenýma na tabletu. Stíhačka na displeji zrovna kličkovala po obloze před nepřátelským pronásledováním.

Vojenským pilotem! Bez rozmýšlení odpověděl Laďa. Tam můžou být jen ti nejlepší.

Taky chci být nejlepší! S tebou! Řekl kluk a odhodlaně seskočil z lavice, až to zadunělo. Najednou uviděl nad hlavou babiččinu ruku.

Málem jsi spadl z válendy. Jen tak tak jsem tě zachytila.

Babi? Já se těším do školy!

No to je dobře. Nezapomeň však, jak je důležité, být nejdřív předškolákem.

Babi, já už to asi vím.

Třeba jednou toho Laďu potkáš. Kdo ví, možná se objeví ještě před prázdninami ve školce. Nebo v září ve škole. A když to nebude on, bude jiný. Ani holky kámošky nejsou k zahození. Cvrnkla něžně babička klukovi do špičky nosu. Tak co, zítra to do školky půjde v klidu?